

РЕШЕНИЕ

№ 926

гр. София , 03.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на четиринадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Нели Куцкова
Членове:	Яна Вълдобрева
	Мария Яначкова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело № 20201000503948 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 260012 от 31 юли 2020г. по т. д. № 49/2019г. Окръжен съд - Перник е осъдил „ЗД ЕВРОИНС“ АД с ЕИК 121265113 да заплати на Г. Г. С. и С. В. С. сума в размер от по 70 000,00 /седемдесет хиляди/ лева за всеки от тях, като обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на техния син Г. С. В., настъпила на 07.07.2018г. в резултат от ПТП, реализирано на 05.07.2018г., причинено виновно от Д. Е. Н., за което е осъден с влязла в сила присъда по НОХД 151/2019г. на Пернишки окръжен съд, ведно със законната лихва върху всяка сума за периода 30.07.2018г. до 30.10.2018г., като отхвърлил исковете за главница за разликата до предявените размери от по 200 000, 00 лева (предявени като частични от 280 000,00 лв.) и за законна лихва от 13.07.2018г. до 29.07.2018г. и от 31.10.2018г. до окончателното плащане; осъдил „ЗД ЕВРОИНС“ АД с ЕИК 121265113 да заплати на Г. М. Й., К. Н. Й. и М. Б. В. сума в размер от по

20 000,00 /двадесет хиляди/ лева за всеки от тях, като обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на техния внук Г. С. В., ведно със законната лихва върху всяка сума за периода 30.07.2018г. до 30.10.2018г. , като отхвърлил исковете за главница за разликата до предявените размери от по 50 000,00 лева и за законна лихва от 13.07.2018г. до 29.07.2018г. и от 31.10.2018г. до окончателното плащане; осъдил „ЗД ЕВРОИНС“АД с ЕИК 121265113 да заплати на адвокат П. К. възнаграждение за безплатна адвокатска защита на Г. Г. С. и С. В. С. общо в размер на 4 645, 20 лева с включен ДДС; осъдил „ЗД ЕВРОИНС“АД с ЕИК 121265113 да заплати на адвокат П. К. възнаграждение за безплатна адвокатска защита на Г. М. Й., К. Н. Й. и М. Б. В. общо в размер на 2 923,20 лева с включен ДДС; осъдил „ЗД ЕВРОИНС“АД с ЕИК 121265113 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по посочена сметка за държавни такси на ПОС сумата от общо 8 000,00 лева държавни такси по всеки от исковете, съобразно уважените им части; осъдил Г. Г. С. и С. В. С. да заплатят на „ЗД ЕВРОИНС“АД с ЕИК 121265113, всеки от тях, сума в размер от по 58,50 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение и сума в размер от по 104,00 лева - разноски за вещи лица; осъдил Г. М. Й., К. Н. Й. и М. Б. В. да заплатят на „ЗД ЕВРОИНС“АД с ЕИК 121265113, всеки от тях, сума в размер от по 54,00 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение и сума в размер от по 96,00 лева - разноски за вещи лица. Решението е постановено при участие на трето лице помагач на ответника Д. Е. Н..

Г.С., С.С., Г.Й., К.Й. и М.В. са подали въззивна жалба срещу решението на първоинстанционния съд по т. д. № 49/2019г. на ОС - Перник в неговите отхвърлителни части, с оглед оплакванията срещу него и правния интерес от обжалване. С доводи за нарушение на чл. 52 ЗЗД при определянето на справедлив размер на търсените обезщетения; на чл. 51, ал. 2 ЗЗД при определяне на приноса на пострадалия към вредоносния резултат, във връзка с което поддържат и процесуални нарушения при отказа на съда да допусне повторна КСМАТЕ, като считат, че евентуално приносът е много малък и изобщо не следва да се отчита, като максимално той е не повече от 20 %, наред с това в хода на устните състезания било заявено, че няма да се прави увеличение на исковете именно поради съпричиняване; за нарушение на материалния закон – чл. 429, ал. 3 КЗ при определяне на началния момент

и периода, за който се дължи лихва за забава, в това число и поради неправилно отдаване на значение на непосочването на банкова сметка, искат съответна на изтъкнатите пороци отмяна на обжалваното решение и уважаване на исковете им ведно със законната лихва върху обезщетенията, считано от 13.07.2018г. до окончателното плащане.

ЗД „Евроинс“ АД е оспорило въззивната жалба на ищците.

ЗД „Евроинс“ АД от своя страна също е подало въззивна жалба срещу решението на първоинстанционния съд по т. д. № 49/2019г. на ОС – Перник, но в негови осъдителни части. С доводи, концентрирани върху нарушение на чл. 52 ЗЗД по исковете на Г.С. и С.С. – счита, че справедливите обезщетения за тях възлизат на по 100 000 лв. и същите следва да бъдат редуцирани с 50 % поради съпричиняване на вредоносния резултат, иска отмяна над размера от по 50 000 лв. и отхвърляне на исковете. С доводи за нарушение на материалния закон по исковете на Г.Й., К.Й. и М.В., иска отмяна на решението изцяло по тези искове и отхвърлянето им поради неправилни изводи на съда за наличие на материалноправна легитимация за тези ищци, евентуално неправилен отказ да приложи норма от действащото вътрешно право, позовавайки се на решение на СЕС по дело № С – 277/2012г., в това число и поради недопустимо позоваване на Директива в спора между частноправни субекти, както е приел СЕС в решение № С – 351/2012г. С доводи за неправилно определен момент на забава – 30.07.2018г., към който не е бил обективно във възможност да прецени наличието на причинна връзка между ПТП и леталния изход, и други факти и обстоятелства относно механизма на ПТП и размера на обезщетението, иска отмяна на решението и в частта му, в която е присъдена лихва за забава до 30.10.2018г. и отхвърляне на искането за този период.

Насрещните страни Г.С., С.С., Г.Й., К.Й. и М.В. са оспорили въззивната жалба на ответника.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищците са възникнали вземания за неимуществени вреди от непозволеното увреждане – застрахователно събитие, причинено от осъдения от наказателния съд делинквент, - смъртта на техния родственик, като в полза на родителите на пострадалия на 20 години мотоциклетист е определил

такива в размер на по 140 000 лв., а в полза на бабите и дядото – ищци, за които съдът е приел, че са поддържали много близка връзка с починалия си внук, претърпели болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите, е определил такива в размер на по 40 000 лв., намалени на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД, поради съпричиняване на вредоносния резултат – управление на мотоциклета с превишена скорост, с 50 %; съдът е приел за основателно искането за присъждане на лихва от датата, на която е предявена претенцията пред застрахователя до изтичане на тримесечния срок, тъй като ищите не са посочили банкови сметки за заплащане на обезщетенията.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно и разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно; то е и допустимо, а като косвен резултат от решаващата си дейност счита същото за частично неправилно в обжалвани отхвърлителни и осъдителни части.

Предмет на обжалваното решение са предявени иски за правна квалификация чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди от увредени лица (чл. 478, ал. 2 КЗ) срещу застраховалия гражданската отговорност на делинквента, причинил ПТП на 05.07.2018г., от което е настъпила смъртта на Г. С. В. – син, съответно внук на ищите. Настъпването на ПТП, вредоносния резултат от него и наличието на застрахователно правоотношение между ответника и причинителя на ПТП не е спорно на настоящия етап, с оглед спорния предмет на делото във въззивното производство. В спорния предмет и на въззивното производство е какъв е размерът на обезщетението, дължимо на родителите на починалия при ПТП, за търпените от тях болки и страдания по повод загубата на детето им; материалноправната легитимация на ищите – възходящи от втора степен по права линия на починалия при ПТП да получат търсеното обезщетение от смъртта на внука си, оспорена още в срока за отговор на исковата молба с правоизключващи възражения, преповторени във въззивната жалба на ответника като обосновка на доводи за неправилност на обжалвания акт, - поради недоказано изключение по смисъла на ТР № 1 от 21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016г., ОСНГТК на ВКС и по същество необоснован извод на съда за

съществуване на връзка между починалия и ищите, негови възходящи, обуславяща присъждане на обезщетения; спорен е и въпросът какъв е евентуално размерът на обезщетението, дължим на бабите и дядото на пострадалия; спори се по наличието на принос към вредоносния резултат и на колко евентуално се оценява той, и следва ли с него да бъдат редуцирани обезщетенията, определени по справедливост. Жалбоподателите-ищци поддържат, че определените обезщетения са занижени с оглед конкретните релевантни обстоятелства за интензитета на вредите, в това число въздействието върху психиката и емоционалното им състояние като увредени лица, икономическите условия в страната и размера на застрахователните лимити, както и, че пострадалият няма доказан принос към вредоносния резултат, тъй като не е доказано, че при движение със скорост от 50 км/ч ПТП не би настъпило и не би се стигнало до летален изход, евентуално приносът му е пренебрежимо малък, а поради съпричиняване не е предприето и увеличение на исовете на родителите. Изразили са недоволство и от началния момент на забавата, определен от първоинстанционния съд, – считат, че тя настъпва на 7 ден от датата на събитието, с оглед задължението на самия застрахован да уведоми застрахователя, а евентуално определят като дата на забавата 30.07.2018г., когато те са уведомили застрахователя за събитието, който не е освободен от забавата си поради непосочване на банкови сметки. Жалбоподателят – ответник от своя страна счита, че определените обезщетения са завишени (оспорил е размера на исовете още в отговора на исовата молба) с оглед начина на настъпване на ПТП и икономическото състояние на обществото.

Както се посочи, не се спори на настоящия етап, че процесното застрахователното събитие е ПТП от 05.07.2018г., от което на 07.07.2018г. е настъпила смъртта на Г. С. В. - на 20 години, съобразно и постановената присъда на наказателния съд, обсъдена по-нататък в мотивите. Родителите му Г.С. и С.С., както и неговите дядо и баби - Г.Й., К.Й. и М.В., поддържат, че между тях е имало много силна връзка, привързаност, обич, уважение, починалият бил тяхната опора, разчитали на подкрепата му, взаимно се грижили едни за друг. Смъртта му причинила неизмерима и непреходна скръб от нелепата загуба, отразила се на здравето и емоционалното им състояние и въпреки изминалото време те продължават да страдат и скърбят.

Претендират заплащане на обезщетение от смъртта на пострадалия при ПТП от застраховалия гражданската отговорност на делинквента в размер на по 200 000 лв., по частични искове с размер на твърдяното вземане от по 280 000 лв., – родителите, и по 50 000 лв. – бабите и дядото на починалия, ведно със законната лихва от 13.07.2018г.

С присъда, влязла в сила на 20.12.2019г., Д. Е. Н. е признат за виновен в престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 от НК за това, че на 05.07.2018г. около 18,00 ч. по ул. „Витоша“ в село Кладница пред дом № 11 при управление на МПС - колесен трактор „Беларус“ с рег. № ***, като непълнолетен, но разбиращ свойството и значението на извършеното и можещ да ръководи постъпките си, е нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 37, ал. 3 ЗДвП, като излизайки от крайпътна територия – двор не пропуснал движещия се по пътя мотор „Хонда“, като по непредпазливост причинил смъртта на Г. С. В.. С решение на въззивния съд посочената присъда е изменена, като подсъдимият е признат за виновен и в това, че е управлявал трактора без да има необходимата правоспособност.

Ответникът по исковете, след възобновяване на производството след приключване на наказателното дело по обвинението срещу застрахования водач, е предприел защита по същество срещу исковете, оспорвайки наличието на духовна връзка между пострадалия и ищите, и на такава, сочеща на изключение в отношенията му с лицата от разширения семеен кръг. Оспорил е, както се подчерта и по-горе, исковете и по размер, направил е и възражение за съпричиняване с цел намаляване на отговорността си, изразяващо се според него в управление от страна на пострадалия с превишена скорост, не в собствената лента на движение, както и поради това, че не е задействал своевременно спирачната уредба на мотоциклета и не е предприел навреме действия за предотвратяване на удара. Оспорил е и факта, че е в забава, доколкото въз основа на представените му документи не е могъл да установи основателността на претенцията, като включително не са му посочени и банкови сметки за превод на обезщетенията. Ответникът е поискал и привличане като трето лице на делинквента, управлявал трактора, с който е настъпило ПТП, без необходимата правоспособност, и съдът е допуснал привличането му.

С оглед обстоятелството, че решението на първоинстанционния съд в осъдителни в полза на двама от ищците части не е обжалвано изцяло – с правна последица от влязлото в сила решение сила на пресъдено нещо, и с оглед задължителния за гражданския съд акт на наказателния съд, постановен по повод причиняването на процесното ПТП и съставомерния резултат от него, въззивният съд в правоприлагащата си дейност изхожда от положението, че ищците – родители на пострадалото лице от ПТП, станало на 05.07.2018г., от което е причинена смъртта на сина им Г. С. В., роден на ***, са увредени лица от това ПТП, а ответникът е застраховал гражданската отговорност на делинквента, причинил процесното ПТП, признат за виновен и от наказателния съд (чл. 297 вр. чл. 298, ал. 1 ГПК вр. чл. 429 – 437 вр. чл. 477 и сл. КЗ; чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 2 НПК).

От показанията на свидетелите П. и С., тези на втория свидетел, подлежащи на преценка по реда на чл. 172 ГПК като роднина по сватовство на ищците, е прието за установено от първоинстанционния съд и това не е спорно на етапа на въззивното производство като фактически положения, че семейството на починалия е било изключително задружно и в перфектни отношения; Г. живеел в къщата на своите родители, като в период от няколко месеца преди инцидента с тях живеела и неговата приятелка, за която той имал намерение да се ожени. И към момента на разпита (м.07.2020г.) тя продължавала да живее при неговите родители, които се грижили за нея като за своя дъщеря. След смъртта на Г. членовете на фамилията, от които родителите и бабата М. живеели в едно домакинство, а другите баба и дядо на около 300 м от тях, спрели да се събират, а преди това били заедно почти всеки ден, веселили се. Всяка събота и на всеки празник те вече посещавали гробищата, а бащата на починалия направил чешма и саркофаг в негова памет, семейството потънало в скръб. Г. бил много добро дете и помагал на близките си – пазарувал, цепил дърва, нямало и ден, в който да не е бил при баба си и дядо си по майчина линия К. и Г., израснал при бабите и дядо си, ходил ежедневно да помага в другата къща. Мъката на бабите и дядото била голяма, на К. и Г. той бил първо внуче и за тях нямало по-голяма трагедия.

Според заключението на първоначалната експертизата, изслушана в първоинстанционното производство, в автотехническата ѝ част, уточнено в съдебно заседание при приемането ѝ, относимо към спорния предмет с оглед

доказване на принос към вредоносния резултат, загиналият при ПТП е управлявал мотоциклет „Хонда“ в с. Кладница (т.е. населено място), на 2,8 – 2,9 м от десния край на платното с ширина 7 м, със скорост, при ограничение от 50 км/ч, от порядъка на 78 км/ч и е могъл да възприеме навлизания на пътното платно трактор като опасност за движението още от момента, в който предната част на трактора е навлязла на платното, когато е бил на отстояние 74 – 75 м, без да има обект, в това число корона на дърво, който да ограничава видимостта му (могъл е да го види и още от напускането на стопанския двор, но докато не стигне платното не може да се възприеме за опасност). Мотоциклетистът, според изчисленията на вещото лице, е предприел спиране преди мястото на удара на разстояние 32 – 33 м. Ударът е бил челен за мотоциклетиста в страничната дясна зона на трактора. Опасната зона за спиране при скорост от 78 км/ч при конкретните условия е 58-59 м, а при скорост от 50 км/ч тази зона е 30-31 (30,12 м) м. Следователно според това заключение при достигнатата скорост от 78 км/ч, мотоциклетистът е имал техническа възможност да предотврати удара чрез аварийно спиране от момента на навлизане на трактора на пътното платно, а на по-силно основание това важи при управление с разрешената скорост до 50 км/ч. Това означава, че при тези изчисления е изводим и извод, че ако водачът на мотоциклета го бе управлявал с разрешената скорост от 50 км/ч, от момента, в който е предприел спиране е имал техническа възможност да го осъществи преди мястото на удара. Вещото лице – специалист по съдебна медицина, изготвило другата част от заключението на изслушаната експертиза, е изказало само хипотеза, че при по-ниска скорост евентуално биха настъпили по-леки по степен увреждания, които да не доведат до летален изход.

В хода на устните състезания пред първоинстанционния съд ищите – родители на загиналия при ПТП, чрез представителя си по пълномощие, са заявили, че не са предприели увеличение на исквете до 280 000 лв. предвид наличното реално съпричиняване.

Според заключението на повторната СМЕ, назначена на основание чл. 266, ал. 3 ГПК от въззивния съд, на 05.07.2018г. около 17,30 часа в с. Кладница, неспособният водач Д.Н. е управлявал трактор с прикачен към него инвентар, като потеглил от двор, намиращ се на ул. „Витоша“ №11, преминал през левия тротоар и навлязъл перпендикулярно в платно за

движение на ул. „Витоша“ със средна скорост около 5 км/ч (максимална около 10 км/ч). В същото време в посока на огледа (към х. „Селимица“) в дясната лента на същата улица, се движил мотоциклет „Хонда“ със скорост около 87 км/ч. На около 57 м преди точката на пресичане на траекториите на двете превозни средства, когато тракторът е навлязъл в платното, водачът на мотоциклета е задействал аварийно спирачната система, но не успял да спре. Последвал е челен, блокиращ удар на около 2, 6 м вляво от десния край на платното за мотоциклета в страничната дясна средна зона на трактора, при който мотоциклетът, който към момента на удара е бил със скорост от около 60 км/ч, се установил във вертикално положение, затиснат в предно си колело от корпуса на трактора. Под действието на инерционните сили, тялото на мотоциклетиста, който е бил с каска, се е придвижило напред, като се е ударило в дясната част на трактора в областта на двигателя и в резервоара на мотоциклета, след което е паднало на земята. Разстоянието, от което водачите са имали възможност да се възприемат, е около 59 м. Сравнявайки времето за движение на трактора от момента на навлизане на пътното платно до достигане на мястото на удара и времето от момента, в който водачът е реагирал и предприел аварийно спиране, вещото лице автоинженер е направило извод, че водачът на мотоциклета е реагирал с аварийно спиране в момента, в който тракторът е навлязъл в платното за движение. Дължината на опасната зона при установената скорост на движение от 86,5 км/ч е 69,65 м, поради което пострадалият не е имал техническа възможност да предотврати удара, включително и чрез заобикаляне на трактора с обща дължина от 6, 80 м (при ширина на платното 7 м), за разлика от движение с максимално разрешената скорост на движение в съответния пътен участък от 50 км/ч, в който случай опасната зона е 30,17 м и ударът би бил предотвратим при своевременно аварийно спиране. При предотвратимост на удара при скорост от 50 км/ч от медицинска гледна точка не може да се посочат по-леки или тежки увреди, в това число да се коментира евентуален смъртен изход, като хипотетично всяко падане може да предизвика закрыта травма на мозъка, която в случая е водещата причина за настъпилата смърт. В съдебно заседание вещото лице, изготвило заключение в автотехническата част, е уточнило, че счита реакцията на мотоциклетиста за спиране за своевременна – в момента, в който тракторът се е появил на пътното платно, като растителността – дървета, не са ограничавали видимостта на никого от

водачите.

Заклученията на вещите лица ще бъдат оценени при преценка наличието на принос на пострадалия към вредоносния резултат.

Съгласно ППВС № 4/1968г. при определяне на размера на неимуществените вреди следва да се вземат предвид всички обстоятелства, обуславящи тези вреди и то не само чрез посочването им, но и при отчитане на тяхното значение за размера на вредите. Съобразно приетото за установено по-горе, въз основа на цялостна оценка на всички релевантни към размера на претендираното обезщетение обстоятелства, преценени в тяхната конкретика откъм значимостта им за размера на вредите, въззивният съд отчита стреса от настъпилата при трагични обстоятелства на 20 годишна възраст внезапна смърт на сина на ищите на 40 и 41 годишна възраст (въпреки, че възрастта, както на пострадалия, така и на преживелите, не съставлява самостоятелен критерий за съдържанието на връзката между тях, доколкото емоционалните и психологически аспекти на страданието не се предпоставят еднозначно от определена възраст), степента на преживените от тях негативни емоции от характера на фаталната загуба на детето им, вкл. и обстоятелството, че те продължават и ще продължат да изпитват и в бъдеще страдание от загубата на единственото си дете. Въззивният съд намира, че в конкретния случай справедливото по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение за понесените от ищите болки и страдания по повод внезапната и нелепа загуба на сина им в началото на своя самостоятелен живот, е в размер на по 160 000 лв., макар че паричната сума никога не може да възстанови непрежалимата неочаквана загуба дете, която остава за цял живот. При причиняване на смърт за определяне на обезщетението за неимуществени вреди от значение са възрастта на пострадалия, отношенията между пострадалия и близкия и редица други конкретни обстоятелства (ППВС № 4/1968г.), а според формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС и общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на самото общество. При преценка на релевантните обстоятелства за определяне на размера на търсените обезщетения въззивният съд счете, че доводите на жалбоподателя - ответник, че определените обезщетения на родителите на загиналия при ПТП са завишени са неоснователни. В тази връзка въззивният съд, както посочи, отчете конкретиката на случая и негативните последици от

безвъзвратната внезапна нелепа загуба на единственото дете на ишците, от чиято обич и близост, от подкрепа, от възможността да продължават да полагат взаимно грижи и да споделят живота си с него като родители са лишени завинаги, в това число взе предвид негативните последици за емоционалното им състояние, израз на което е променения им в негативен план начин на живот; съобрази и, че те продължават да живеят с приятелката на сина си, което е индиция за нестихваща скръб. На следващо място, при определяне на дължимото обезщетение съдът отчита в пълна степен и конкретните икономически условия, а като ориентир и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, показател за икономическите условия. По изложените съображения обезщетенията, дължими на родителите на загиналия при ПТП, за доказаните в производството неимуществени вреди, резултат от процесното ПТП, за последиците от реализирането на което отговаря делинквентът, съотв. ответният застраховател, възлизат на посочените размери. Няма основание за намаляване, нито за увеличаване на тези обезщетения за вреди до размера от 200 000 лв., с оглед характера на загубата, която остава за цял живот за преживелите родители, и установените специфични последици за живота на ишците от смъртта на сина им, тяхно единствено дете. Обстоятелствата, при които е настъпило ПТП, се преценяват откъм интензитета на причинените вреди, а не през предложената от жалбоподателя - ответник призма на преценка на субективната страна на деянието- формата на вина на делинквента (в случая, осъществено при условията на небрежност), подложени на надлежна преценка от наказателния съд.

Спорният предмет на делото във въззивното производство е концентриран и около разрешаване на въпроса за правото на ишците – баби и дядо на пострадалото при ПТП лице - да получат обезщетение за неимуществени вреди, т.е. следва да се даде отговор имат ли в случая те качество на увредени лица от посоченото ПТП в контекста на въпроса причинени ли са им неимуществени вреди от смъртта на Г. С. В., подлежащи на обезщетяване в настоящия процес.

Съгласно ТР № 1 от 21.06.2018г. по тълк. д. № 1/2016г., ОСНГТК на ВКС, - приложимо спрямо спорните правоотношения, предмет на делото и за разрешаването на спора между страните, - материално легитимирани да

получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961г. и Постановление № 5 от 24. XI.1969г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. С т. 2 на посоченото ТР е обявявано за изгубило сила ППВС № 2 от 30.XI.1984г., с което е постановено, че не се дължи обезщетение за неимуществени вреди на лица извън кръга на тези, посочени в ППВС № 4/1961г. и № 5/1969г. Правилното прилагане на закона, според ППВС № 4/1961г., изисква за неимуществени вреди да бъдат обезщетявани само най-близките на пострадалия в случай на неговата смърт. Измежду най-близките лица са посочени неговите низходящи, съпруг и възходящи, а като условие за успешно провеждане на исковете им е посочено и установяването на добри, близки отношения, т. е. установяването, че тези лица действително са претърпели такива вреди, тъй като нямат право на обезщетение за неимуществени вреди при непозволено увреждане онези от близките на починалия, които са били с него в лоши лични отношения. С ППВС № 5/1969г. е допълнено ППВС № 4/61 г. на Пленума на ВС с ал. 2, като е прието, че имат право на обезщетение на неимуществени вреди и отглежданото, но неосиновено дете, съответно отглеждащият го, ако единият от тях почине вследствие непозволено увреждане, както и лицето, което е съжителствувало на съпружески начала с починалия при непозволено увреждане, ако това съжителство не съставлява престъпление и не противоречи на морала. Съгласно посоченото в мотивите към ТР № 1 от 21.06.2018г. по тълк. д. № 1/2016г., ОСНГТК на ВКС, особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци. В традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и

времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в Постановления № 4/61 г. и № 5/69г. на Пленума на ВС, - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия.

За да възникне право на обезщетение за причинени неимуществени вреди в полза на ищите – баби и дядо на загиналия при процесното ПТП, както се отбеляза, следва да се проведе пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия в резултат от ПТП и за настъпили в резултат на смъртта му сериозни морални болки и страдания. Материалноправната легитимация на лицето, което твърди, че е носител на предявеното за съдебна защита право, се основава на действителното съдържание на конкретната поддържана връзка с лицето, за смъртта на което се претендира обезщетение за неимуществени вреди, а не на формална родствена връзка. Наличието на особено близка житейска връзка, даваща основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от смърт, се преценява от съда във всеки отделен случай въз основа на фактите и доказателствата по делото. Обезщетение следва да се присъди само тогава, съгласно обсъжданото ТР, когато от доказателствата може да се направи несъмнен извод, че лицето, което претендира обезщетение, е провело пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на неговата смърт сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания. Връзка с посоченото съдържание предполага оправдани очаквания за взаимна грижа и помощ, за емоционална подкрепа и доверие, и нейното отсъствие изключва проявлението на неимуществени вреди, подлежащи на обезщетяване съобразно принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД.

В разглеждания случай, въззивният съд намира, че по делото е доказано със събраните гласни доказателства съществуването на нормални отношения на близост между починалия и неговите баби и дядо, както и

проявата на естествена емоционална реакция от тяхна страна при смъртта на внучето им. Законът не установява правила, които обвързват съда да приеме за доказан определен факт въз основа на свидетелски показания, а формирането на вътрешното убеждение за това кои факти са доказани въз основа на показанията става въз основа на преценката на съда на тези показания. Съгласно чл. 172 ГПК, преценката на показанията на роднините, на настойника или на попечителя на посочилата го страна, на осиновителите, на осиновените, на тези, които се намират с насреещната страна или с роднините ѝ в граждански или наказателен спор, на пълномощниците, посочени от техните доверители, както и на всички други, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се извършва с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Действително, както като резултат е приел и първоинстанционният съд, показанията на разпитаните свидетели са правдоподобни откъм обстановката, за която се отнасят, поради което след извършената преценка по реда на посоченото процесуално правило, като се има предвид възможната заинтересованост на единия от свидетелите, доведени от ищците, в полза на ищците, и въззивният съд им дава вяра относно фактите, за които свидетелстват. Въпреки, че тези показания са основани на непосредствени възприятия за фактите, до които се отнасят, от тях не може да се направи обоснован извод за наличие на близост между посочените родственици, надхвърляща обичайната близост в рамките на една фамилия. Съвкупният анализ на свидетелските показания навежда на извод, че близостта между починалия и неговите баби и дядо е била обичайна за семейните отношения и се е характеризирала с типичните проявления на близка родствена връзка – обич и взаимна подкрепа, първоначално от възходящия към низходящия, а после обратно при напредване на възрастта на възходящия. Въззивният съд намира, че в случая е установена обичайна близост и нормална привързаност между внук и родителите на неговите родители като част от най-близкия семеен кръг, връзките, между които се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост, допълнително в разглеждания случай тази близост е поддържана и поради факта, че всички са живели на практика заедно и са имали ежедневни контакти. Свидетелските показания не установяват и понасяне на морални болки и страдания, надхвърлящи болките и страданията, които би изпитала

всяка баба и дядо, – силна и непреодолима скръб със съответни поведенчески прояви след нелепата внезапна загуба на внуче, която представлява непоправима житейска загуба, от която е невъзможно пълно възстановяване в психоемоционален план. Доколкото преценката на съда за наличие на основания за присъждане на търсеното обезщетение е конкретна, въз основа на събраните по делото доказателства, за степента на емоционална и духовна близост и за интензитета на настъпилите в резултат от смъртта на пострадалия вреди, в случая въззивният съд намира, че лицата, извън родителите, претендиращи обезщетение, не са провели пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) за съществуването на дълбока емоционална връзка с починалия, отличаваща се по съдържание от традиционно съществуващите връзки между баби/дядовци и внуци. Не е проведено и изискуемото пълно доказване, че интензитетът и продължителността на търпените от тях болки и страдания по повод загубата на внучето им надвишават тези, които е нормално да се понасят в случай на смърт на внуче, настъпила внезапно при ПТП. Ето защо, не са налице обстоятелства, въз основа на които да се приеме по делото, че е осъществена хипотеза на изключение, визирано в обсъденото ТР, приложимо към спорното правоотношение, обуславящо определяне на претендираните обезщетения. По тези съображения, исковете, предявени от Г.Й., К.Й. и М.В., са неоснователни, решението на първоинстанционния съд в частта, в която те са уважени е неправилно и подлежи на отмяна, а вместо това исковете до уважените размери на отхвърляне. В частта, в която тези искове са отхвърлени решението е правилно като резултат.

С оглед приетото по-горе е безпредметно произнасяне по въпроса приложим е лимитът на търсеното обезщетение за неимуществени вреди, въведен с нормата на § 96, ал. 1 ПЗРЗИДКЗ /ДВ, бр. 101 от 2018г./, регламентиращ максимален размер на обезщетението за неимуществени вреди от 5000 лв. за лицата, които по изключение, извън лицата по ал. 3, претърпят неимуществени вреди вследствие на смъртта на пострадалото лице поради създадена трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, причиняваща им продължителни болки и страдания, които е справедливо да бъдат обезщетени (чл. 493а, ал. 4 КЗ). Във връзка с доводите на страните във въззивното производство обаче, следва да се подчертае, че лимитът,

предвиден в действащия КЗ, с който се въвежда предел на застрахователното обезщетение представлява ревизиране като резултат на отговорността на застрахователите под уредения минимален размер на застрахователна сума в Директива 2009/103/ЕО, като ограничава отнапред преценката на действителния обем на претърпените вреди, когато справедливото обезщетение за компенсирането им надхвърля 5 000 лв. С оглед решаващите изводи на въззивния съд за отхвърляне на исковете, не е необходимо и произнасянето по въпроса за задължителната сила на тълкувано нещо по отношение на всички национални съдилища, вкл. и за всички съдилища и учреждения в РБ (вж. и чл. 633 ГПК), дадено с решението на СЕС от 24.10.2013 г. по дело C-277/12. Доколкото е извършено позоваване на същото обаче, а жалбоподателят – ответник оспорва приложимостта му, следва да се посочи, че това решение е постановено по преюдициално запитване на национален съд на страна-член на ЕС и диспозитивът му гласи, че член 3, параграф 1 от Директива 72/166/ЕИО на Съвета от 24 април 1972г. относно сближаване на законодателствата на държавите членки относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на МПС и за прилагане на задължението за сключване на такава застраховка и член 1, параграфи 1 и 2 от Втора директива 84/5/ЕИО на Съвета от 30 декември 1983г. за сближаване на законодателствата на държавите членки, свързани със застраховките „Гражданска отговорност“ при използването на МПС, трябва да се тълкуват в смисъл, че задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на МПС трябва да покрива обезщетението за неимуществените вреди, претърпени от близките на лица, загинали при ПТП, доколкото обезщетението се дължи по силата на гражданската отговорност на застрахования съгласно приложимото към спора по главното производство национално право (т. 1); чл. 3, параграф 1 от Директива 72/166 и член 1, параграфи 1 и 2 от Втора директива 84/5, които са възпроизведени в кодифицираната Директива 2009/103/ ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която задължителна застраховка "Гражданска отговорност" при използване на МПС покрива обезщетение за неимуществени вреди, дължимо на близките, съгласно националната правна уредба на гражданска отговорност, за смъртта, настъпила при ПТП, само до определена сума, която да е по-малка от посочените в чл. 1, параграф 2 от Втора Директива 84/5, понастоящем чл. 9,

ал. 1 от Директива 2009/103/ЕО (т.2). Следователно и с оглед изложеното, въззивният съд намира, че принципно в случая пределът на задължението за заплащане на застрахователно обезщетение може да бъде само застрахователната сума (чл. 492, 493 вр. чл. 429 КЗ). Действително, както поддържа жалбоподателят – ответник, директният ефект на директивата като източник на правото на ЕС поначало не ѝ е присъщ (тя е задължителна по отношение на резултата). При безусловни, достатъчно ясни и точни разпоредби на директивата обаче, които предоставят права на частни лица, тя може да произведе пряко действие спрямо гражданите - т. н. вертикален директен ефект на директивата, признат в практиката на СЕС. Прякото им приложение е допустимо при посочените условия - в случай, че приложението на разпоредбите не е обусловено от друг акт, те са ясни и точни и предоставят права на отделни субекти, противопоставими на държавите-членки, техен орган или организация, в това число под контрола на държавата или притежаваща особени правомощия, надхвърлящи правомощията, характерни за отношенията между частни лица. Отнесено към разглеждания случай това означава, че уредбата на лимитите на застрахователните суми по застраховка "Гражданска отговорност" по горесцитираните директиви, попадаща в посочената категория на норми с директен ефект, изключва приложното поле на § 96, ал. 1 от ПЗРЗИДКЗ в отношенията на увредени лица с ответника – застраховател, който предоставя застрахователни услуги по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ под регулацията на държавата.

По възражението за съпричиняване:

Въззивният съд също формира извод, че възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, релевирано от ответника, което е в спорния предмет и на въззивното производство, е доказано откъм нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Съпричиняването на вредоносния резултат има, когато поведението на пострадалия е било в причинна връзка с вредоносния резултат. Релевантен за допринасяне за настъпването на вредите е фактическият конкретен принос на пострадалия към вредоносния резултат, а не допуснато от негова страна формално нарушение, необуславящо вредоносния резултат. В разглеждания случай въззивният съд приема за безспорно установено, като се изходи от механизма на процесното ПТП, че

ПТП, съотв. смъртта на пострадалия, е причинена и поради това, че същият е управлявал мотоциклет с превишена скорост преди настъпване на ПТП, както се приема и в двете заключения на изслушаните АТЕ – първоначална и повторна. Експертите и от двете АТЕ, сочат, че ударът не би настъпил, ако мотоциклетистът беше управлявал с разрешената за населено място скорост и беше предприел спиране в момента на възприемане на опасността за движението, т.е. и скоростта на мотоциклетиста е обусловила настъпването на удара. Доводите на жалбоподателите – ищци, чийто искове съдът прие за частично основателни, че поведението на пострадалия стои извън причинния процес на причиняването на вредоносния резултат са неоснователни. Въззивният съд споделя крайния извод на първата инстанция, въз основа на установеното по настоящото дело, че мотоциклетистът има значителен принос за настъпване на увреждането си. Въпреки, че заключенията на АТЕ се различават по отношение на извода своевременна ли е реакцията на мотоциклетиста за аварийно спиране, като въззивният съд възприема заключението на повторната експертиза като по-подробно и обосновано по този въпрос, поради което намира, че не е доказано при условията на изискуемото от ответника пълно доказване, че реакцията на пострадалия не е била своевременна, превишената скорост несъмнено има отношение към настъпването на ПТП. В тази връзка въззивният съд отчете категоричния извод и в двете заключения, че при равни други условия, ако мотоциклетистът се е движил с разрешена скорост, би предотвратил удара, когато е предприел аварийно спиране. При положение, че при управление с разрешена скорост ударът би бил предотвратим, изцяло хипотетични са разсъжденията какви увреди биха се получили при такава скорост, което посочват и лекарите съдебни медици, и такива предположения не могат да бъдат в основата на изводите за съпричиняване, за които решаващи са конкретният осъществил се механизъм на ПТП и получените при него увреждания. На следващо място, при определянето на размера, до който следва да се приеме за основателно възражението за съпричиняване на застрахователното дружество, съдът следва да извърши съпоставка на поведението на участниците в ПТП с оглед установяване на реалния им конкретен принос за вредоносния резултат. С оглед изложеното, въззивният съд изхожда от положението, че водачът на трактора не е пропуснал движещия се по пътя мотоциклет, а мотоциклетистът от своя страна се е

движел с превишена скорост, поради която не е могъл да избегне удара. При тази съпоставка въззивният съд също счита, че пострадалият е допринесъл за настъпването на травматичните си увреждания, съотв. за леталния изход от тях, в размер на 50 %. Следователно доводите на ищците във въззивното производство по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД са неоснователни, а на основание изложеното и прието в настоящото производство определените обезщетения по реда на чл. 52 ЗЗД от по 160 000 лв., предявени с частични искове, намалени с 50 %, възлизат на по 80 000 лв. - обезщетения за неимуществените вреди, които ищците като увредени лица търпят от процесното ПТП, и които следва да им се присъдят (чл. 51, ал. 2 ЗЗД). С оглед така приетото относно размера на справедливото обезщетение - изходна база за редуцирането му, - е неотносимо към определяне на размера на обезщетенията, подлежащи на присъждане, изявлението от страна на ищците, че не са предприели увеличение на исковите поради налично съпричиняване на вредоносния резултат (отделен е въпросът, дали изявление за непредприето процесуално действие поради признание за принос може да има за правна последица, при доказан размер на съпричиняване, уважаване на исковите изцяло, както и, че в случая исковите са частични и при уважаването им изцяло искове за разликата биха били допустими – арг. и т. 2 от ТР № 3 от 22.04.2019г. по тълк. д. № 3/2016 г., ОСГТК на ВКС).

Посочените обезщетения следва да се присъдят ведно със законната лихва от 30.07.2018г., когато застрахователят е бил уведомен от увредените за настъпването на застрахователното събитие, до окончателното им плащане. Отговорността на застрахователя за вреди по застраховка „Гражданска отговорност“ има договорен характер спрямо насрещната страна по застрахователния договор - застрахованият, като в хипотезата на предявен пряк иск срещу застрахователя отговорността му към третите увредени от застрахования лица поначало е тъждествена по обем и съдържание с отговорността на прекия причинител на вредите по чл. 45 ЗЗД. Съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Съгласно чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, в застрахователното обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал. 3. Нормата на чл. 429, ал. 3 КЗ (вж. и

чл. 494, т. 10 КЗ) гласи, че лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимит на отговорността). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Според чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ, застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство по време на движение или престой, в това число лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2. Лихвите за забава след посочения момент на уведомяване или предявяване на претенция, визиран в чл. 429, ал. 3 КЗ, са обусловени от забавата на самия застраховател и не се включват в застрахователната сума, тъй като не са обезщетение за вреди в пряка и непосредствена причинна връзка с поведението на делинквента. Началният момент на забавата при изплащане на самото застрахователно обезщетение като задължение за реално изпълнение на застрахователя е уреден в чл. 497 КЗ. При систематичното тълкуване на посочените норми от действащия КЗ, който урежда спорното материално правоотношение, и като изхожда от същността на застраховката „Гражданска отговорност“, въззивният съд намира, че след като в случая лихвата за забава, която се дължи от причинителя на вредите, чиято отговорност обезпечава ответникът, е присъдена считано от датата на уведомяване за настъпването на застрахователното събитие от самия пострадад в съответствие с чл. 429, ал. 2, т. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ, няма основание тя да се присъди от по-ранен или по-късен начален момент, както страните искат. Непосочването на банкови сметки от страна на увредените няма отношение към определяне на посочения начален момент на забавата. В конкретния случай, след сезирането си, на 30.10.2018г. застрахователят е отказал плащане поради недоказване на основаниято и размера на претенцията. Следователно причина за неизпълнението не е непосочване на банкова сметка. Застрахователят не може да се освободи от задължението си за лихва, позовавайки се на чл. 380, ал. 3

КЗ, при положение че е оспорвал задължението за главница, изисквайки финализиращи наказателното производство актове, както и заключения на експертизи, които към съответния момент няма данни да са били налични (вж. негово писмо № 13474/22.08.2018г.; вж. и чл. 106, ал. 5 КЗ). При това положение собствената му забава е настъпила след изтичане на 3 месеца от сезирането му - на 31.10.2018г.(чл. 497, ал. 1, т. 2 вр. чл. 496, ал. 1 КЗ), поради което решението на първоинстанционния съд следва да се отмени в частта, в която искането за присъждане на лихва е отхвърлено за периода след 30.10.2018г. и вместо това да се присъди лихва върху обезщетенията от по 70 000 лв., присъдени от съда, и след тази дата до окончателното плащане, което след влизане в сила на решението следва да се извърши по посочени от ищците банкови сметки (чл. 380, ал. 2, изр. 1 КЗ). По указания начин следва да се определи и периода на забавата по отношение на присъдените от въззивния съд суми като обезщетения.

Така мотивиран, въззивният съд счита, че решението, предмет на инстанционен контрол, е неправилно в обжалвани от ищците Г.С. и С.С. отхвърлителни части – до размера на по 80 000 лв., в които подлежи на отмяна, а вместо това исковете на уважаване до посочените размери. В обжалваните от ответника части, в които са уважени исковете на останалите ищци, решението също е неправилно и подлежи на отмяна, а вместо това исковете на отхвърляне. В останалите обжалвани от ищците и от ответника части решението е правилно като резултат и следва да се потвърди. Решението подлежи на съответна отмяна и в частта му за разноските, както следва: в частта, в която е присъдено адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ, оказана на ищците, чиито искове съдът прие за неоснователни; в частта, в която е присъдена държавна такса в тежест на ответника над размера от 5 600 лв.; в частта, в която в тежест на ищците Г.С. и С.С. и в полза на ответника е присъдено заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и за вещи лица над размера от 54 лв., съответно 96 лв. При този изход на спора в полза на представителя по пълномощие на ищците Г.С. и С.С. се присъждат разноски в размер на още 530, 88 лв. – адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ за първоинстанционното производство, и в размер на 1 404 лв. – за въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА (на база

материалния интерес по делото). На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на САС ответникът следва да заплати сумата 1 200 лв. – държавна такса по уважените искове и за въззивно обжалване, както и сумата 22, 22 лв. – депозит за вещи лица. На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК на ответника се присъждат още разноси за първа инстанция, платими от ищците, чиито искове се отхвърлят, в размер на три пъти по 81 лв. – възнаграждение за юрисконсулт и три пъти по 144 лв. – възнаграждение за вещи лица; а за въззивна инстанция му се присъждат държавна такса за въззивно обжалване в размер на по 400 лв., платима от ищците, чиито искове се отхвърлят, и възнаграждение за юрисконсулт в общ размер на 95, 56 лв. (на база материалния интерес по делото), платимо от всички насрещни страни.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260012 от 31 юли 2020г. по т. д. № 49/2019г. на Окръжен съд - Перник, с което предявените от Г. Г. С. и С. В. С. искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ са отхвърлени над размера от 70 000 лв. до размера от 80 000 лв., в частта, в която искането за присъждане на законна лихва върху присъдените им обезщетения е отхвърлено за периода след 31.10.2018г.; в частта, в която исковете на Г. М. Й., К. Н. Й. и М. Б. В. са уважени до размера от по 20 000 лв.; в частта, в която е присъдено адвокатско възнаграждение за оказана на тези трима ищци безплатна правна помощ; в частта, в която е присъдена държавна такса в тежест на ответника над размера от 5 600 лв. и в частта, в която в тежест на ищците Г.С. и С.С. и в полза на ответника е присъдено заплащане на разноси за юрисконсултско възнаграждение и за вещи лица над размера от по 54 лв., съответно от по 96 лв., и вместо това:

ОСЪЖДА „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 да заплати на Г. Г. С., ЕГН ***** и С. В. С., ЕГН *****, сума в размер от по 10 000 лв. за

всеки от тях - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на техния син Г. С. В., настъпила на 07.07.2018г. в резултат от ПТП, реализирано на 05.07.2018г., ведно със законната лихва върху тези суми за периода от 30.07.2018г. до окончателното плащане, както и законна лихва върху присъдените с първоинстанционното решение суми като обезщетения за неимуществени вреди от по 70 000 лв., начиная от 31.10.2018г. до окончателното им плащане, което плащане на присъдените суми след влизане в сила на решението следва да се извърши по посочени от ищците банкови сметки.

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от Г. М. Й., К. Н. Й. и М. Б. В., срещу „ЗД Евроинс“ АД за заплащане на основание чл. 432, ал. 1 КЗ на обезщетение за неимуществени вреди в размер на по 20 000 лв., претърпени от смъртта на техния внук Г. С. В., настъпила на 07.07.2018г. в резултат от ПТП, реализирано на 05.07.2018г.,

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260012 от 31 юли 2020г. по т. д. № 49/2019г. на Окръжен съд – Перник в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113 да заплати, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА, на адв. П. К. сумата 530, 88 лв. – адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ за първоинстанционното производство и сумата 1 404 лв. – адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ за въззивното производство.

ОСЪЖДА „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на САС сумата 1 200 лв. – държавна такса по уважените искиове и за въззивно обжалване, и сумата 22, 22 лв. – депозит за вещи лица.

ОСЪЖДА Г. М. Й., ЕГН *****, К. Н. Й., ЕГН *****, и М. Б. В., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, всеки от тях, да заплати на „ЗД Евроинс“ АД, ЕИК 121265113, разноси за първа инстанция в размер на по 81 лв. – възнаграждение за юрисконсулт и от по 144 лв. – възнаграждение за вещи лица, както и сума в размер на по 400 лв. – държавна такса за въззивно обжалване.

ОСЪЖДА Г. Г. С., ЕГН *****, С. В. С., ЕГН *****, Г. М.

Й., ЕГН *****, К. Н. Й., ЕГН *****, и М. Б. В., ЕГН *****,
на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, да заплатят на „ЗД Евроинс“ АД, ЕИК
121265113, възнаграждение за юрисконсулт в общ размер на 95, 56 лв.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на
ответника Д. Е. Н..

Решението може да се обжалва, при условията на чл. 280 ГПК, в
едномесечен срок от връчването му пред ВКС на РБ.

Председател:

Членове:1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____